

**WYROK W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 30 listopada 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w
składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	- Ewa Pisula - Dąbrowska
Sędzia WSA	- Anna Mierzejewska
Sędzia WSA	- Stanisław Marek Pietras (spraw.)
Protokolant	- Michał Sułkowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2006 r.
sprawy ze skargi Biura Informacji Kredytowej SA z siedzibą w Warszawie
na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych
z dnia 4 lipca 2006 r. nr GI-DEC-DS-238/06/643,644,645
w przedmiocie nakazania Bankowi usunięcia danych osobowych ze
zbioru danych osobowych kredytobiorców prowadzonego przez Biuro Informacji
Kredytowej SA. z siedzibą w Warszawie

- oddala skargę -

Sygn. akt II SA/Wa 1734/06**UZASADNIENIE**

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia ... nr ... działając na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. i art. 18 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 12 pkt 2, art. 22 i 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 101, poz. 926 ze zm.) oraz art. 105 ust. 4 i art. 105a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 72, poz. 665 ze zm.), nakazał Bankowi ... z siedzibą w K. przy ul. ..., usunięcie danych osobowych Pana W. P. zam. w P., Oś. ... ze zbioru danych osobowych kredytobiorców prowadzonego przez B. ... z siedzibą w W. przy ul. ... W uzasadnieniu podał, że postępowanie administracyjne w sprawie wszczęto na wniosek W. P. i że Bank ..., zwany dalej Bankiem, uzyskał dane osobowe W. P., zwanego dalej skarżącym, w dniu 15 maja 2001 r., tj. z chwilą złożenia przez niego wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej i w związku z realizacją tej pożyczki przetwarzał jego dane osobowe. Ponadto skarżący zawierając umowę pożyczki podpisał oświadczenie upoważniające Bank do udostępnienia B., zwanemu dalej B., danych osobowych zawartych we wniosku w postaci wierzytelności oraz obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim jest to niezbędne w związku z udzieleniem kredytów, pożyczek, gwarancji bankowych i poręczeń oraz udzieleniem innych zabezpieczeń wierzytelności banków, zaś administratorem tych danych będzie B., który będzie przetwarzał te dane przez 7 lat od daty wygaśnięcia umowy i spłaty zobowiązań wobec Banku. Ponieważ skarżący dokonał przedterminowej spłaty pożyczki nie powiadamiając o tym Banku, stąd aż do dnia 27 czerwca 2005 r. istniało po jego stronie zadłużenie w kwocie ... zł, które stało się powodem zgłoszenia skarżącego przez Bank do B., jako nierzetelnego dłużnika. Po uzgodnieniach, Bank wykreślił z B. tę ostatnią informację, lecz po spłaceniu przez skarżącego zobowiązań, nie usunął jego danych osobowych ze zbioru prowadzonego przez B. Na mocy ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 727), w dniu 16 czerwca 2005 r. zaczął obowiązywać przepis art. 105a ustawy - Prawo bankowe. Stanowi się w nim, że przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania informacji oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów), może być wykonywane z zastrzeżeniem art. 104, 105 i 106 - 106c w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Instytucje te mogą, z zastrzeżeniem ust. 3, przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) po wygaśnięciu zobowiązania, pod warunkiem uzyskania pisemnej zgody osoby, której informacje te dotyczą, zaś zgoda ta, stosownie do treści art. 105a ust. 2 ustawy, może być w każdym czasie odwołana. W dalszej części organ podał, że zgodnie z art. 105a ust. 3 ustawy instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową oraz informacje, o których mowa w art. 105 ust. 4 pkt 2 w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, jeśli spełnione są łącznie następujące warunki: 1) osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, 2) po zaistnieniu okoliczności, o której mowa w pkt 1, upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów o zamiarze przetwarzania dotyczących jej

informacji stanowiących tajemnicę bankową, bez jej zgody. Z kolei, według ust. 4 przetwarzanie informacji stanowiących tajemnicę bankową w przypadkach, o których mowa w ust. 3, może być wykonywane przez okres nie dłuższy niż 5 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie zobowiązanie to wygasło w dniu 15 maja 2001 r., tj. w dniu ostatniego terminu spłaty pożyczki przez skarżącego w myśl zawartej umowy. Stąd też Bank może ewentualnie przetwarzać jego dane osobowe za jego zgodą (art. 105a ust.2), lub bez jego zgody i na zasadach podanych już wyżej, a wynikających z treści art. 105a ust. 3. Z materiału dowodowego nie wynika, żeby skarżący po wejściu w życie art. 105a ustawy złożył zgodę na przetwarzanie jego danych, a gdyby za taką zgodę uznać jego oświadczenie z umowy pożyczki, to zgoda owa może być w każdym czasie odwołana, a za taki fakt można uznać żądanie skarżącego usunięcia jego danych z B. Ponadto skarżący nie jest osobą, która "nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem", chociaż początkowo Bank uznał, że dopuścił się on zwłoki ze względu na nieprzekazanie przez niego informacji o wcześniejszej spłacie pożyczki, zaś pierwotnie określona data rozliczenia na dzień 27 czerwca 2005 r., została ostatecznie skorygowana na dzień 10 lutego 2004 r., a ponadto Bank wykreślił z B. informacje wskazujące na zadłużenie. Zatem i art. 105a ust. 3 nie stanowi podstawy do przetwarzania danych. Stąd też bez znaczenia jest, czy Bank dochował 30-dniowego terminu informacyjnego (art. 105a ust.3 pkt 2 ustawy), czy też nie, bowiem nie miał on nawet faktycznej możliwości dochowania tego terminu z uwagi na fakt, że art. 105a zaczął obowiązywać od dnia 16 czerwca 2005 r., a więc w chwili, kiedy dane skarżącego znajdowały się już w B. Dlatego też dane skarżącego znajdują się w B. bez stosownej podstawy prawnej i z naruszeniem art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. W myśl bowiem tego przepisu, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z ustawy.

We wniosku z dnia ... do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes Zarządu B. ... wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu podał, że organ wydając decyzję oparł ją na treści przepisu art. 105a ustawy - Prawo bankowe. Tymczasem mimo, że wspomniany przepis obowiązuje od dnia 16 czerwca 2005 r., to stosownie do treści art. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 727), banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe obowiązane są dostosować przetwarzanie informacji zgromadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do wymagań w niej określonych, w terminie nie dłuższym niż 3 lata od wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis ten natomiast został całkowicie pominięty przez organ, co prowadzi do jego naruszenia. Zatem ewentualna zgoda kredytobiorcy, musi być weryfikowana przez organ na gruncie wspomnianego przepisu art. 6 ustawy.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia ... nr ..., mając za podstawę art. art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z cytowanymi już wyżej przepisami ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy - Prawo bankowe, utrzymał w mocy decyzję z dnia ... W uzasadnieniu - poza argumentami w niej przedstawionymi - podał, że dopuszczalne jest stosowanie art. 105a ustawy - Prawo bankowe również wobec danych pozyskanych przed wejściem tego przepisu w życie, bowiem żadne dotychczasowe przepisy nie regulują zasad i dopuszczalnych okresów przetwarzania danych po wygaśnięciu zobowiązania, poza tym właśnie przepisem. To z kolei prowadziłoby do dopuszczenia stosowania regulaminów wewnętrznych, co jest niedopuszczalne. Nie można również mówić o konieczności zastosowania trzyletniego okresu, o którym mowa w art. 6 cytowanej już wyżej ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw, ponieważ skarżący nie wyraził zgody na przetwarzanie jego danych i co więcej, wniósł o ich usunięcie. Zatem nie można przechowywać jego danych zastrzegając się trzyletnim

okresem licząc, że jego upływ zalegalizuje ten stan. Okres ten dotyczy co prawda pozyskania zgody od wszystkich klientów banków spłacających terminowo zobowiązania jednakże w sytuacji, gdy bank dysponuje informacją od konkretnej osoby, że nie wyraża zgody na przetwarzanie jego danych osobowych po wygaśnięciu zobowiązania, powinien podjąć działania mające na celu ich usunięcie. Przetwarzanie bowiem danych skarżącego, w sytuacji braku jego zgody, przez okres 3 lat stanowiłoby akceptację trwania stanu niezgodnego z prawem.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Prezes Zarządu B. ... nie zgodził się ze stanowiskiem organu i wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji zarzucając jej naruszenie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 101, poz. 926 ze zm.) oraz art. 105 ust. 4 i art. 105a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 72, poz. 665 ze zm.) i art. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 727). W uzasadnieniu podał, że art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych dopuszcza przetwarzanie danych, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Takie zaś uprawnienie, a więc dane o wygasłym zobowiązaniu kredytowym wynikają z art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 1 ustawy - Prawo bankowe. Zgodnie bowiem z treścią art. 105 ust. 4 ustawy, banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania:

1) bankom - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych,

2) innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów - informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń.

Natomiast stosownie do treści art. 105a ust. 1 ustawy, przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, 105 i 106-106c, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Norma ta więc przyznaje uprawnienia do przetwarzania danych o wygasłych zobowiązaniach kredytowych, a rozpoznawana sprawa dotyczy właśnie takiego stanu prawnego. Zatem nałożenie przez organ zakazu, jak w decyzji, stanowi naruszenie powyższych przepisów. Ponadto należy przeanalizować zakres uprawnień B. w kwestii przetwarzania tzw. danych historycznych, bowiem prawo to służy do przetwarzania danych dotyczących kredytobiorców - konsumentów w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Dotyczy to zarówno kredytów otwartych, jak i zamkniętych. Wprawdzie możliwość tych uprawnień jest obwarowana koniecznością spełnienia wymagań określonych w art. 105a ust. 2 i 3 ustawy, jednakże ustawodawca przyznał 3 - letni okres czasu na dostosowanie się do powyższego na mocy art. 6 cytowanej już wyżej ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw, co opisano już we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zaś dane skarżącego W. P. zostały zgromadzone przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Zatem wymóg uzyskania zgody (art. 105a ust. 2 ustawy - Prawo bankowe), nie może być egzekwowany przed dniem 6 czerwca 2008 r. Ponadto przepis art. 105 ust. 4 aczkolwiek nieprecyzujący szczegółowo zasad i okresów przetwarzania danych osobowych, a na co powołuje się organ odmawiając mu znaczenia dla sprawy, pozostaje nadal podstawą przetwarzania danych historycznych i w tym miejscu powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 maja 2006 r. o sygn. I OSK 727/06. W dalszej części uzasadnienia skargi powołano się na argumenty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie

sprawy, a dotyczące naruszenia art. 6 ustawy o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw konkludując, że jego literalne brzmienie jest jednoznaczne i w takich sytuacjach zawsze należy stosować wykładnię gramatyczną. Ponadto niedopuszczalne jest twierdzenie organu sprawozdające się w istocie do uznania, że przepis dostosowawczy znajduje jedynie zastosowanie w wypadku kredytobiorców, którzy nie występują z żadnym żądaniem.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie, a wskazując na dotychczasowe ustalenia faktyczne i prawne podał, że powołany w skardze wyrok jest chybiony w rozpoznawanej sprawie, bowiem w tamtejszym stanie faktycznym nie były badane okoliczności poprzedzające wygaśnięcie zobowiązania. Niezależnie od powyższego wskazał, że trzyletni okres dostosowawczy dotyczy co prawda pozyskania zgody od wszystkich klientów banków terminowo spłacających zobowiązania, jednakże w sytuacji, gdy bank dysponuje już informacją od konkretnej osoby, że nie wyraża on zgody na przetwarzanie jego danych osobowych, to powinien to uczynić niezwłocznie, a nie po upływie trzyletniego okresu. Przeciwnie bowiem działanie godzi w prawa podmiotowe rzetelnych klientów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania.

Skarga analizowana pod tym kątem podlega oddaleniu, bowiem zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z prawem. Zgodnie z brzmieniem art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 101, poz. 926 ze zm.), przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Takie z kolei uprawnienia dla B. wynikają z art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn. z 2002 r. Dz. U. Nr 72, poz. 665 ze zm.), według którego banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania:

- 1) bankom - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych,
- 2) innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów - informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń.

Natomiast w myśl art. 105a powyższej ustawy:

1. Przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, 105 i 106-106c, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.

2. Instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą, z zastrzeżeniem ust. 3, przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją

ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, pod warunkiem uzyskania pisemnej zgody osoby, której informacje te dotyczą. Zgoda ta może być w każdym czasie odwołana.

3. Instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową oraz informacje, o których mowa w art. 105 ust. 4 pkt 2 w zakresie dotyczącym osób fizycznych (konsumentów) po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, jeśli spełnione są łącznie następujące warunki:

1) osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów,

2) po zaistnieniu okoliczności, o której mowa w pkt 1, upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów o zamiarze przetwarzania dotyczących jej informacji stanowiących tajemnicę bankową, bez jej zgody.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że administrator danych osobowych, jakim jest Bank ..., zgłosił W. P. do B. ..., jako nierzetelnego dłużnika. Nie budzi również wątpliwości, że po stosownych uzgodnieniach, wykreślił tę ostatnią informację ze zbioru prowadzonego przez B. ..., jednakże nie usunął jego danych osobowych. Poza sporem pozostaje również fakt, że W. P. zażądał usunięcia tych danych, a oświadczenie jego woli należy uznać za brak zgody na przetwarzanie dotyczących go informacji. Zatem, mając na uwadze powyższy stan faktyczny, jego zobowiązanie uległo wygaśnięciu.

Stąd też, w myśl powołanego już wyżej art. 105a ust. 3 pkt 1 ustawy, nie jest on osobą, która nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów. Ponadto bez znaczenia pozostaje niespełnienie przesłanki zawartej w punkcie 2, bowiem - o czym będzie mowa poniżej - cytowany przepis zaczął obowiązywać od dnia 16 czerwca 2005 r., a więc w chwili, kiedy jego dane znajdowały się już w B. ...

Reasumując, zgodnie z przeprowadzoną powyżej analizą i w oparciu o wskazane przepisy prawa, a w szczególności w oparciu o art. 105a ust. 3 ustawy - Prawo bankowe, zobowiązanie W. P., który nie udzielił zgody na przetwarzanie jego danych osobowych, uległo wygaśnięciu, a ponieważ nie wystąpiły łącznie warunki z pkt 1 i 2, to Bank w K. był zobowiązany do usunięcia jego danych osobowych ze zbioru danych osobowych kredytobiorców prowadzonego przez B. z siedzibą w W. i tym samym zaskarżona decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jest zgodna z prawem.

Spór natomiast budzi termin, od którego należy stosować przepis art. 105a ustawy - Prawo bankowe, a w konsekwencji wymóg uzyskania zgody na przetwarzanie danych osobowych osoby fizycznej, która nie spełnia przesłanek z pkt 1 i 2 ust. 3 tegoż przepisu.

Bezspornym jest, że powyższy przepis został dodany do ustawy - Prawo bankowe w wyniku jej nowelizacji, poprzez art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 727). Bezspornym również jest, że - zgodnie z treścią art. 12 - przepis ten wszedł w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia. Ponieważ promulgacja nastąpiła w dniu 16 maja 2005 r., zatem dniem wejścia w życie ustawy jest dzień 16 czerwca 2005 r.

Rację ma również strona skarżąca, że stosownie do treści art. 6 tej ustawy, banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe obowiązane są

dostosować przetwarzanie informacji zgromadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do wymagań w niej określonych, w terminie nie dłuższym niż 3 lata od wejścia w życie niniejszej ustawy.

Niewątpliwie ów przepis ma charakter dostosowujący i znajduje on swoje odzwierciedlenie w § 35 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908) zgodnie z którym w przepisach dostosowujących można wyznaczyć termin dostosowania organów lub instytucji do nowej ustawy. Natomiast zgodnie z treścią § 36, rozwiązywania przewidziane w przepisach przejściowych i dostosowujących powinny być ukształtowane w sposób nieuciążliwy dla ich adresatów i pozostawiać im możliwość przystosowania się do przepisów nowej ustawy. Zgodnie z "Zasadami techniki prawodawczej. Komentarz" pod redakcją G. Wierzyńskiego, legislator tworzący przepisy przejściowe i dostosowujące powinien tak je ukształtować, by przewidziane w nich rozwiązania były skonstruowane w sposób najmniej uciążliwy dla adresatów tych przepisów i dawały adresatom możliwość przystosowania się do przepisów nowej ustawy bez uszczerbku dla ich interesów (Dom Wydawniczy ABC, 2003). Natomiast według "Zasad techniki prawodawczej. Komentarz" pod redakcją S. Wronkowskiej, zasadą obowiązującą w państwie prawnym jest to, by niezbędne zmiany prawa były dla zainteresowanych niezaskakujące i możliwie najmniej uciążliwe (Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 1997).

Z pewnością przepis art. 6 spełnia taką funkcję i służy on między innymi B. do dostosowania się do tej regulacji w formie jak najmniej dla niego uciążliwej. Jednakże wykładnia leksykalna tego przepisu kształtuje się inaczej - w ocenie Sądu - aniżeli podnosi to strona skarżąca. Otóż gdyby ustawodawca użył np. sformułowania kategorycznego "w terminie 3 lat", to rzeczywiście jest to jednoznaczne i oznacza, że na dostosowanie się, powołane w tym przepisie podmioty, mają czas trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy. Natomiast zastosowane w tym przepisie sformułowanie "w terminie nie dłuższym niż 3 lata" oznacza - zdaniem Sądu - określenie maksymalnego okresu dostosowawczego. Na powyższą interpretację wskazuje również intencja ustawodawcy. Jak wynika ze stenogramu Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 2005 r., uzasadniając wprowadzenie tej poprawki (nr 16) stwierdzono: "W tym terminie banki będą musiały dostosować przetwarzanie informacji do zmian w Prawie bankowym wprowadzonych w poprawce nr 14." (Biuletyn nr 4113/IV).

Innymi słowy mówiąc, jest to ostateczny okres, który ma służyć skarżącej np. do dostosowania się pod względem organizacyjnym i technicznym w zakresie stosowania tej nowej regulacji (zmiana oprogramowania komputerowego, konieczność wystąpienia do zainteresowanych osób o ewentualne udzielenie zgody... etc.). Natomiast jeżeli sam zainteresowany nie wyrazi takiej zgody i samodzielnie poinformuje uprawniony podmiot jeszcze przed upływem 3 lat o swojej woli, to organ jest zobowiązany stosować ten przepis, jeżeli jest już do tej zmiany odpowiednio przygotowany.

W rozpoznawanej sprawie powyższe warunki zostały spełnione, bowiem - jak wyjaśnił na rozprawie przed Sądem pełnomocnik skarżącej spółki - "wykreślenie danych osobowych dłużnika z rejestru dłużników B. jest możliwe i, jeżeli nastęrcza trudności techniczne lub organizacyjne, to nie są to trudności niemożliwe do pokonania".

Zatem i wykładnia celowościowa nie przemawia za stosowaniem przepisu art. 105a dopiero po upływie 3 lat od wejścia ustawy w życie. Tym bardziej, że zgodnie z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 95/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dziennik Urzędowy L 281, 23/11/1995 P. 0031 - 0050), Państwa Członkowskie zapewniają, aby dane osobowe były: gromadzone do określonych, jednoznacznych i legalnych celów oraz nie były poddawane dalszemu przetwarzaniu w sposób niezgodny z tym celem. Dalsze przetwarzanie danych w celach historycznych, statystycznych lub naukowych nie jest uważane za niezgodne z przepisami pod

warunkiem ustanowienia przez Państwa Członkowskie odpowiednich środków zabezpieczających (pkt b), prawidłowe, stosowne oraz nienadmierne ilościowo w stosunku do celów, dla których zostały zgromadzone i/lub dalej przetworzone (pkt c).

Reasumując, zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z prawem i nie narusza treści art. 6 cytowanej już wyżej ustawy o zmianie ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz niektórych innych ustaw.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 151 w zw. z art. 132 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), należało orzec jak w sentencji wyroku.

